

אלתור קצר ומרושע על יחזקאל

מרדכי רימור

"לכן אבות יאכלו בנים בתוכך ובנים יאכלו אבותם ועשיתי
בך שפטים חזרתי את כל שאריתך לכל רוח." (יחזקאל ה' י')

האב היה ישוב בשפיפה על עקביו על הרצפה. ברכיו
המלוכלכות בלטו קדימה. פניו היו מוכתמות. עיניו היו גדולות
ושיניו לבנות. גופת הילד הצעיר שכבה עירומה על בטנה
במרכז האוהל, חתוכה לשלוש חתיכות גדולות. האב חתך
במהירות חתיכות נוספות מהבשר החום-אדמדם – מהירך
הרזה – והניח אותם על קורת עץ נמוכה ומומלחת. מפעם
לפעם הוא תחב לפיו גושים חומים כהים דומים שלקח ממדף
עץ שמעל הקורה. ראשו הכרות ופעור הפה של הילד – ללא
הלשון – נח ליד רגלה הרזה והמלוכלכת של האם. הבן
המבוגר עמד לבוש בפינה, רועד כעלה. ראשו הכרות והחום
לבן של סבו נח הפוך ליד רגלו.

בחוף, במרחק של ארבעה או חמישה אוהלים, שכבו על
האדמה המחוספסת והחומה שתי שורות של אנשים. בכל
שורה שכבו כעשרים נשים וגברים. חלקם שכבו על גבם
ללא תנועה. רובם נאנחו ומפעם לפעם נעו ראשם או גופם
בתנועות מהירות לצדדים. לכולם היו פנים נפוחות וכמעט
שחורות. פסים דקים של מוגלה היו מרוחים מתחת לעיניהם,
אפם ואוזניהם של רבים מהם. מוגלה הייתה מרוחה גם על
פצעים אדומים-כהים ופתוחים שעל צווארם חרועותיהם.
כולם היו מכוסים בבדי שקים מוארכים. על גופותיהם או
מתחתיהם לא נראו סדינים.

לפניהם – במקום שבו הדרך המרכזית אך הבוצית התמזגה
עם השדות הירוקים והחומים – היו מפחזרות מספר קבוצות
של אנשים. הם נראו נעים לכיוונים שונים. חלק נעו מזרחה
ולצפון-מזרח, חלק נעו לצפון ולצפון-מערב. חלק נעו למערב
ולדרום-מערב, ומעטים נעו אף לדרום ולכיוון דרום-מזרח
– חזרה לכפר. יחזקאל לא פקח את עיניו.

ציור: פרנסיסקו גויה, סטורן, מוזיאון פרדו, מדריד

